ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (štvrtá komora)

z 11. júla 2007 *

Vo veci T-167/04,

Asklepios Kliniken GmbH, so sídlom v Königsteine-Falkensteine (Nemecko), v zastúpení: K. Füßer, advokát,

žalobkyňa,

proti

Komisii Európskych spoločenstiev, v zastúpení: V. Kreuschitz a M. Niejahr, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorú v konaní podporujú:

Spolková republika Nemecko, v zastúpení: pôvodne C.-D. Quassowski a A. Tiemann, neskôr W.-D. Plessing a C. Schulze-Bahr, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: nemčina.

a

Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, v zastúpení: pôvodne M. Bethell, neskôr C. Gibbs a E. O'Neill, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastníci konania,

ktorej predmetom je návrh na určenie v súlade s článkom 232 ES, že Komisia si tým, že na základe článku 4 ods. 2, 3 alebo 4 nariadenia Rady (ES) č. 659/1999 z 22. marca 1999 ustanovujúceho podrobné pravidlá na uplatňovanie článku [88] ES (Ú. v. ES L 83, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 339) neprijala rozhodnutie o sťažnosti, ktorú podala žalobkyňa v súvislosti s poskytnutím údajne protiprávnej pomoci nemocniciam vo vlastníctve verejného sektora v Nemecku, nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 88 ES, ako aj z článku 10 ods. 1 a z článku 13 ods. 1 nariadenia č. 659/1999.

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV (štvrtá komora),

v zložení: predseda komory H. Legal, sudcovia I. Wiszniewska-Białecka a E. Moavero Milanesi,

tajomník: K. Andová, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 8. marca 2007,

vyhlásil tento

Rozsudok

Právny rámec

1 Článok 4 nariadenia (ES) č. 659/1999 z 22. marca 1999 ustanovujúceho podrobné pravidlá na uplatňovanie článku [88] ES (Ú. v. ES L 83, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 339) stanovuje:

„1. Komisia preskúma oznámenie akonáhle jej bude doručené. … prijme rozhodnutie podľa odsekov 2, 3 alebo 4.

2. Keď Komisia po predbežnom preskúmaní zistí, že úradne oznámené opatrenie nepredstavuje pomoc, zaznamená toto zistenie formou rozhodnutia.

3. Keď Komisia po predbežnom preskúmaní zistí, že nevznikli žiadne pochybnosti o zlučiteľnosti oznamovaného opatrenia so spoločným trhom, pokým spadá do rámca článku [87] (1) [ES], rozhodne, že opatrenie je zlučiteľné so spoločným trhom… Rozhodnutie bude špecifikovať, ktorá výnimka zo zmluvy sa použila.

4. Keď Komisia po predbežnom preskúmaní zistí, že vznikli pochybnosti, čo sa týka zlučiteľnosti oznamovaného opatrenia so spoločným trhom, rozhodne o začatí konania podľa článku 93 (2) [ES]…“

2 Článok 10 ods. 1 nariadenia č. 659/1999 stanovuje:

„Ak Komisia vlastní informácie z akéhokoľvek zdroja týkajúce sa údajnej protiprávnej pomoci, preskúma tieto informácie bez meškania.“

3 V zmysle článku 11 ods. 1 nariadenia č. 659/1999:

„Komisia môže, po tom ako poskytla danému členskému štátu príležitosť predložiť jeho pripomienky, prijať rozhodnutie, ktoré od členského štátu vyžaduje pozastaviť akúkoľvek protiprávnu pomoc, pokiaľ Komisia neprijme rozhodnutie o zlučiteľnosti pomoci so spoločným trhom…“

4 Článok 13 ods. 1 nariadenia č. 659/1999 uvádza:

„Výsledkom preskúmania možnej protiprávnej pomoci bude rozhodnutie podľa článku 4 (2), (3) alebo (4). V prípade rozhodnutí na začatie konania vo veci formálneho zisťovania, konanie bude ukončené prostredníctvom rozhodnutia… Ak členský štát nepostupuje v súlade s príkazom na poskytnutie informácie, toto rozhodnutie sa vykoná na základe dostupných informácií.“

5 V zmysle článku 20 ods. 2 nariadenia č. 659/1999:

„Akákoľvek zainteresovaná strana môže informovať Komisiu o akejkoľvek údajnej protiprávnej pomoci a akomkoľvek údajnom nesprávnom použití pomoci. Keď Komisia zvažuje, že na základe informácií, ktoré má, existujú nedostatočné dôvody na prijatie rozhodnutia k prípadu, bude informovať o tom zainteresovanú stranu. Keď Komisia prijme rozhodnutie o prípade týkajúce sa predmetu poskytnutých informácií, zašle kópiu tohto rozhodnutia zainteresovanej strane."

Okolnosti predchádzajúce sporu

6 Asklepios Kliniken GmbH je nemeckou spoločnosťou podľa súkromného práva, výlučne v súkromnom vlastníctve, ktorá sa špecializuje na prevádzku nemocníc.

7 Dňa 20. januára 2003 žalobkyňa podala sťažnosť Komisii na účely ohlásenia poskytnutia údajne protiprávnych pomocí verejným nemocniciam orgánmi verejnej moci v Nemecku, a to podľa okolností formou náhrady ich prípadných prevádzkových strát, ako aj poskytnutím záruk verejnými organizáciami v prospech týchto nemocníc. Žalobkyňa požiadala Komisiu na jednej strane, aby preskúmala tieto údajne protiprávne postupy na základe informácií, ktoré jej poskytla, a súčasne aby ju informovala o rozhodnutiach, ktoré boli prijaté počas tohto predbežného preskúmania, a na druhej strane za predpokladu, že ohlásené opatrenia by sa mali považovať za štátnu pomoc, aby nariadila pozastavenie týchto pomocí až do prijatia rozhodnutia. Odborný právny posudok, ktorý obsahuje informácie o žalobkyni a nemocniciach, ktoré prevádzkuje, o jej konkurenčnom vzťahu s nemocnicami verejného sektora a rozbor uplatňovania článku 86 ES na ohlásené pomoci, bol pripojený k sťažnosti.

8 Listom zo 6. februára 2003 Komisia potvrdila doručenie sťažnosti a oznámila žalobkyni, že generálne riaditeľstvo hospodárskej súťaže Komisie preskúma zaslané informácie a v tejto súvislosti vykoná nevyhnutný prieskum.

9 V priebehu roka 2003 žalobkyňa zaslala Komisii viacero žiadostí o informácie.

10 Listom z 26. januára 2004 žalobkyňa vyzvala Komisiu, aby pokračovala v konaní, ktoré sa týka jej sťažnosti. Tiež ju požiadala, aby po prvé nariadila Spolkovej republike Nemecko pozastaviť sporné náhrady, prinajmenšom dovtedy, kým Komisia neprijme rozhodnutie v súlade s článkom 11 ods. 1 nariadenia č. 659/1999, po druhé, aby na základe článku 4 ods. 2, 3 alebo 4 už citovaného nariadenia prijala rozhodnutie v rámci predbežného preskúmania ohlásených pomocí v súlade s článkom 13 ods. 1, a po tretie, aby ju informovala o rozhodnutiach prijatých v súlade s článkom 20 ods. 2 tohto nariadenia.

11 Listom z 30. januára 2004 Komisia potvrdila doručenie tejto výzvy.

12 Dňa 18. februára 2004 Komisia prijala návrh rozhodnutia o uplatňovaní článku 86 ES na štátnu pomoc vo forme náhrady za služby vo verejnom záujme udeľovanej niektorým podnikom povereným poskytovaním služieb všeobecného hospodárskeho záujmu (ďalej len „návrh rozhodnutia“).

13 Dňa 28. novembra 2005 Komisia prijala rozhodnutie 2005/842/ES o uplatňovaní článku 86 ods. 2 [ES] na štátnu pomoc vo forme náhrady za služby vo verejnom záujme udeľovanej niektorým podnikom povereným poskytovaním služieb všeobecného hospodárskeho záujmu (Ú. v. ES L 312, s. 67).

Konanie a návrhy účastníkov konania

14 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 13. mája 2004 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

15 Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska a Spolková republika Nemecko podali do kancelárie Súdu prvého stupňa 20. septembra 2004 a 23. septembra 2004 návrhy na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu Komisie.

16 Uznesením predsedu štvrtej komory Súdu prvého stupňa z 27. októbra 2004 sa vyhovelo týmto návrhom na vstup vedľajšieho účastníka do konania.

17 Listom z 20. decembra 2004 Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska informovalo kanceláriu Súdu prvého stupňa, že sa vzdáva práva predložiť vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania, ale želá si prípadne uplatniť svoje procesné práva v priebehu ústnej časti konania.

18 Dňa 26. januára 2005 Spolková republika Nemecko predložila svoje vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania.

19 V rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania Súd prvého stupňa vyzval účastníkov konania, aby mu oznámili svoje pripomienky, pokiaľ ide o konanie, ktoré sa týka prijatia rozhodnutia 2005/842, a tí vyhoveli uvedenej výzve v stanovenej lehote.

20 Na základe správy sudkyne spravodajkyne Súd prvého stupňa (štvrtá komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania.

21 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na ústne otázky, ktoré im Súd prvého stupňa položil, boli vypočuté počas pojednávania 8. marca 2007.

22 Žalobkyňa navrhuje, aby Súd prvého stupňa určil, že Komisia si tým, že neprijala rozhodnutie v súlade s článkom 4 ods. 2, 3 alebo 4 nariadenia č. 659/1999 na základe jej sťažnosti, ktorú podala 20. januára 2003, nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 88 ES, článku 10 ods. 1 a článku 13 ods. 1 nariadenia č. 659/1999.

23 Komisia, podporovaná v konaní Spolkovou republikou Nemecko, navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol žalobu ako neprípustnú a subsidiárne ako nedôvodnú,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

Právny stav

O prípustnosti

Tvrdenia účastníkov konania

24 Bez toho, aby formálne vzniesla námietku neprípustnosti, sa Komisia odvoláva na neprípustnosť žaloby, a to z dvoch dôvodov.

25 Po prvé žaloba nespĺňa náležitosti uvedené v článku 44 ods. 1 písm. c) Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa. Komisia pripomína, že preto, aby žaloba bola prípustná, je nutné, aby zo samotného jej textu prinajmenšom stručne, ale pochopiteľným spôsobom vyplývali podstatné skutkové a právne okolnosti, na ktorých sa zakladá. Všeobecný odkaz na ďalšie písomnosti, aj keď priložené k žalobe, nemôže odstrániť nedostatok základných prvkov žaloby. V prejednávanej veci žaloba mala identifikovať nemecké nemocnice verejného odvetvia, ktoré boli v konkrétnom konkurenčnom vzťahu s nemocničnými zariadeniami prevádzkovanými žalobkyňou. Odborný právny posudok, ktorý žalobkyňa priložila ako prílohu, neodstraňuje nedostatky jej žaloby.

26 Po druhé žalobkyňa nie je aktívne legitimovaná. Komisia pripomína ustálenú judikatúru, podľa ktorej článok 232 tretí odsek ES sa má vykladať tak, že jednotlivec môže podať žalobu na nečinnosť proti inštitúcii, ktorá neprijala akt, ktorý by sa ho priamo a osobne týkal v zmysle článku 230 štvrtého odseku ES. Žalobkyňa je priamo dotknutá rozhodnutím týkajúcim sa jej sťažnosti, ale nie je osobne dotknutá.

27 Preto, aby bol sťažovateľ podávajúci sťažnosť týkajúcu sa údajne protiprávnych štátnych pomoci osobne dotknutý, musel by byť súčasťou skupiny subjektov, ktoré majú úžitok z procesných garancií stanovených článkom 88 ods. 2 ES. Takto sú dotknuté, okrem podniku alebo podnikov, ktorým je poskytnutá pomoc, aj osoby, podniky alebo združenia, ktorých záujmy sú udelením pomoci prípadne dotknuté, najmä konkurujúce podniky a profesijné združenia. Podľa judikatúry však iba podniky, ktorých konkurenčné postavenie je konkrétne a priamo dotknuté poskytnutím pomoci, by mohli byť považované za konkurentov príjemcov pomoci. Teoretická možnosť, že záujmy podniku môžu byť dotknuté poskytnutím pomoci, teda nestačí.

28 V prejednávanej veci žalobkyňa vo svojej žalobe neuviedla konkrétny údaj, ktorý by umožnil preukázať, že sa nachádzala v konkrétnom a priamom konkurenčnom vzťahu s nemeckými verejnými nemocnicami. Preto nemôže tvrdiť, že je zainteresovanou stranou v zmysle článku 88 ods. 2 ES.

29 Takto sa žalobkyňa nemôže domáhať toho, aby Súd prvého stupňa preskúmal údajnú nečinnosť Komisie vzhľadom na náhrady poskytnuté všetkým nemocniciam prevádzkovaným verejným sektorom v Nemecku. Sama žalobkyňa vo svojej žalobe pripúšťa, že je v konkurenčnom vzťahu „aspoň s niektorými“ nemeckými verejnými nemocnicami, avšak ich celkový počet je viac ako 700. V každom prípade úryvky odborného právneho posudku, na ktorý odkazuje žalobkyňa, sa zmieňujú len o štyroch prípadoch konkrétnych konkurenčných vzťahoch. Okrem toho tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého „si ľahko možno predstaviť podobné prípady pre ďalšie uvedené kliniky, za ktoré je zodpovedný splnomocnenec — prevádzkovateľ v Bavorsku a Hesensku“, nie je potvrdené nijakým dôkazom.

30 Navyše štátne náhrady zaplatené verejným nemocniciam a napadnuté žalobkyňou nie sú všeobecným programom pomoci, ale sú naopak veľkým počtom individuálne poskytnutých pomocí. Žalobkyňa teda mala preukázať pre každý individuálny prípad,

že dotknutá verejná nemocnica sa nachádzala v konkrétnom konkurenčnom vzťahu s jedným z nemocničných centier, ktoré prevádzkuje.

31 Spolková republika Nemecko sa domnieva, že žalobkyňa nemôže byť zainteresovanou stranou v zmysle článku 88 ods. 2 ES iba v dôsledku skutočnosti, že podala sťažnosť Komisii a že prevádzkovala súkromné nemocničné strediská. Žaloba mala spresniť rôzne druhy kliník, ako aj zdravotníckych výkonov alebo dotknuté zdravotnícke oblasti a vymedziť predmetné územné oblasti.

32 Žalobkyňa tvrdí, že jej žaloba je prípustná. Pripomína, že články 230 ES a 232 ES sú výrazom jediného a toho istého opravného prostriedku a že článok 232 tretí odsek ES sa má vykladať tak, že fyzická alebo právnická osoba môže podať žalobu na nečinnosť proti inštitúcii, ktorá neprijala akt, ktorý by sa jej priamo a osobne týkal. Existencia vnútroštátnych opravných prostriedkov nemá vplyv na prípustnosť žaloby na nečinnosť.

33 Žalobkyňa tvrdí, že by bola priamo a osobne dotknutá rozhodnutím, ktoré Komisia mala prijať na základe článku 4 ods. 2, 3 alebo 4 nariadenia č. 659/1999 v rámci predbežného preskúmania pomocí.

34 Pokiaľ ide o jej priamu dotknutosť, zdôrazňuje, že konkurent príjemcu pomoci sa považuje za priamo dotknutého rozhodnutím Komisie v oblasti štátnych pomocí, keď vôľa vnútroštátnych orgánov realizovať svoj program pomoci je nesporná a *a fortiori*, keď finančné dary už boli poskytnuté alebo sa pokračuje v ich poskytovaní. Preto jej priamy vplyv nemôže vyvolávať nijakú pochybnosť, a to vzhľadom na okolnosti veci samej.

35 Pokiaľ ide o jej osobnú dotknutosť, žalobkyňa tvrdí, že v oblasti štátnych pomocí osoby osobne dotknuté sú tie, ktorých záujmy možno ovplyvniť poskytnutím pomoci, to znamená najmä konkurenti príjemcu pomoci. Navyše podľa judikatúry účastníci konania v zmysle článku 88 ods. 2 ES by mohli napadnúť pred sudcom Spoločenstva rozhodnutie Komisie tvrdením, že opatrenie nemôže byť pomocou, alebo že aj keď je pomocou, je zlučiteľné so spoločným trhom. V rámci toho sa musí Súd prvého stupňa obmedziť nanajvýš na zistenie, či konkurenčný vzťah s príjemcom pomoci nemôže byť zjavne vylúčený. Preto vzhľadom na existujúcu podobnosť medzi podmienkami prípustnosti žaloby o neplatnosť a žaloby na nečinnosť treba uplatniť zhodný prístup v rámci uplatnenia článku 232 tretieho odseku ES.

36 Žalobkyňa sa domnieva, že by bola osobne dotknutá rozhodnutím, ktoré Komisia neprijala, pretože je v konkrétnom konkurenčnom vzťahu s niektorými verejnými nemocnicami, ktorým boli poskytnuté tieto pomoci. Nečinnosť Komisie ju takto zbavuje procesných práv, ktoré by mala, pokiaľ by bolo začaté formálne zisťovanie.

37 Presnejšie, pokiaľ ide o konkrétny konkurenčný vzťah s niektorými nemeckými verejnými nemocnicami, ktorým boli poskytnuté ohlásené pomoci, žalobkyňa tvrdí, že prevádzkuje 39 súkromných kliník v Nemecku v ostrej hospodárskej súťaži s týmito verejnými nemocnicami a odkazuje na posudok pripojený k žalobe.

38 Ďalej obmedzenie pojmu zainteresovaná strana iba na osoby, ktorých konkurenčné postavenie je konkrétne a priamo ovplyvnené poskytnutím pomocí, ktoré zastáva Komisia, zasahuje do všeobecnej zásady práva Spoločenstva, ktorou je požiadavka účinnej súdnej ochrany.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

— O splnení náležitostí žaloby v súlade s článkom 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku

39 Na základe článku 44 ods. 1 rokovacieho poriadku návrh na začatie konania musí obsahovať zhrnutie uvádzaných dôvodov. Toto zhrnutie dôvodov musí byť dostatočne jasné a presné, aby umožnilo žalovanému pripraviť jeho vyjadrenie k žalobe a Súdu prvého stupňa rozhodnúť o žalobe, a to prípadne aj bez ďalších podporných informácií.

40 Podľa ustálenej judikatúry na účely zabezpečenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti je preto, aby žaloba bola prípustná, potrebné, aby zo samotného jej textu prinajmenšom stručne, ale súdržným a pochopiteľným spôsobom vyplývali podstatné skutkové a právne okolnosti, na ktorých sa zakladá (uznesenie Súdu prvého stupňa z 28. apríla 1993, De Hoe/Komisia, T-85/92, Zb. s. II-523, bod 20, a rozsudok Súdu prvého stupňa zo 7. februára 2007, Clotuche/Komisia, T-339/03, Zb. VS s. I-A-297, II-1423, bod 133). Aj keď obsah žaloby môže byť podopretý a v konkrétnych bodoch doplnený odkazom na výňatky listín, všeobecný odkaz na iné písomnosti, ktoré hoci tvoria jej prílohu, nemôže nahradiť nedostatok základných prvkov právnej argumentácie, ktoré podľa vyššie uvedeného ustanovenia tvoria náležitosti žaloby (uznesenie Súdu prvého stupňa z 21. mája 1999, Asia Motor France a i./Komisia, T-154/98, Zb. s. II-1703, bod 49). Okrem toho Súdu prvého stupňa neprináleží vyhľadávať a identifikovať v prílohách dôvody a tvrdenia, ktoré by mohli byť považované za základ žaloby, keďže tie majú čisto dôkaznú a inštrumentálnu funkciu (rozsudok Súdu prvého stupňa zo 7. novembra 1997, Cipeke/Komisia, T-84/96, Zb. s. II-2081, bod 34).

41 V prejednávanej veci žalobkyňa navrhuje, aby Súd prvého stupňa určil, že Komisia si tým, že neprijala na základe článku 4 ods. 2, 3 alebo 4 nariadenia č. 659/1999 rozhodnutie o jej sťažnosti z 20. januára 2003, nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 88 ES, ako aj z článku 10 ods. 1 a z článku 13 ods. 1 nariadenia č. 659/1999. Žaloba teda bez akejkoľvek pochybnosti identifikuje nečinnosť, ktorú je Súd prvého stupňa povinný určiť, a obsahuje jasné a presné zhrnutie uvádzaného dôvodu. Navyše žaloba uvádza základné skutkové a právne informácie, ktoré sa týkajú pomoci ohlásených v sťažnosti, existenciu povinnosti Komisie konať a jej uvádzanú nečinnosť po uplynutí lehoty, ktorá údajne presiahla primerané hranice.

42 Pokiaľ ide o to, že žaloba údajne neobsahuje informácie preukazujúce existenciu dostatočného konkurenčného vzťahu, treba konštatovať, že žalobkyňa v nej spresnila, že je prevádzkovateľkou súkromných nemocničných stredísk v Nemecku, že je v konkrétnom konkurenčnom vzťahu s verejnými nemocnicami v Nemecku, ktorým boli poskytnuté tieto pomoci, a že ich považuje za protiprávne. Ako príklad cituje nemocnice, ktoré sa nachádzajú v Bavorsku, s tým, že pokiaľ ide o podrobnejšie informácie, odkazuje na prílohy žaloby.

43 Vzhľadom na predchádzajúce konštatovania sa zdá, že základná skutková okolnosť na určenie aktívnej legitimácie žalobkyne, to znamená jej konkurenčný vzťah s príjemcami pomoci, bola uvedená v texte žaloby bezpochyby stručne, ale dostatočne jasne a presne. Toto zistenie nie je vyvrátené tým, že žalobkyňa použila prílohy na účely doplnenia informácií uvedených v texte žaloby, keďže text žaloby obsahuje základné skutkové a právne okolnosti preto, aby žalovaný pripravil svoje vyjadrenie k žalobe a Súd prvého stupňa rozhodol o žalobe.

44 Preto žaloba spĺňa náležitosti stanovené článkom 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku a prvé tvrdenie Komisie o neprípustnosti žaloby sa musí zamietnuť.

— O aktívnej legitimácii žalobkyne

45 Články 230 ES a 232 ES sú výrazom jediného a toho istého opravného prostriedku. Preto aj keď štvrtý odsek článku 230 ES umožňuje jednotlivcom podať žalobu o neplatnosť aktu inštitúcie, ktorého nie sú adresátmi, ak sa ich tento akt týka priamo a osobne, tretí odsek článku 232 ES sa rovnako má vykladať tak, že im tiež poskytuje možnosť podať žalobu na nečinnosť proti inštitúcii, ktorá neprijala akt, ktorý by sa ich týkal rovnakým spôsobom (rozsudok Súdneho dvora z 18. novembra 1970, Chevalley/Komisia, 15/70, Zb. s. 975, bod 6, a Súdu prvého stupňa z 10. mája 2006, Air One/Komisia, T-395/04, Zb. s. II-1343, bod 25).

46 Preto treba skúmať, či by žalobkyňa bola aktívne legitimovaná podať žalobu o neplatnosť aspoň proti jednému z aktov, ktoré Komisia mohla prijať na konci predbežného preskúmania pomocí uvedených v článku 88 ods. 3 ES a ktoré mohlo spočívať v určení buď toho, že ohlásené opatrenia nie sú pomocou, alebo toho, že sú pomocou, ale zdajú sa byť zlučiteľné so spoločným trhom, alebo že si vyžadujú začatie konanie podľa článku 88 ods. 2 ES.

47 V tejto súvislosti je namieste pripomenúť, že ak Komisia konštatuje bez začatia konania vo veci formálneho zisťovania stanoveného v článku 88 ods. 2 ES rozhodnutím založeným na odseku 3 tohto článku, že štátna pomoc je zlučiteľná so spoločným trhom, osoby, v prospech ktorých sú v článku 88 ods. 2 ES stanovené procesné záruky, môžu presadiť ich dodržanie, len keď majú možnosť toto rozhodnutie napadnúť pred súdom Spoločenstva (rozsudok Súdneho dvora z 19. mája 1993, Cook/Komisia, C-198/91, Zb. s. I-2487, bod 23, a rozsudok Air One/Komisia, už citovaný v bode 45 vyššie, bod 30).

48 Preto súd Spoločenstva vyhlasuje žalobu o neplatnosť takéhoto rozhodnutia podanú zainteresovanou stranou v zmysle článku 88 ods. 2 ES za prípustnú, keď chce žalobca podaním žaloby brániť svoje procesné práva, ktoré má podľa posledného uvedeného ustanovenia (rozsudky Cook/Komisia, už citovaný v bode 45 vyššie, body 23 až 26, a Air One/Komisia, už citovaný v bode 45 vyššie, bod 31).

49 Podľa ustálenej judikatúry sú totiž zainteresovanými stranami v zmysle článku 88 ods. 2 ES osoby, podniky alebo združenia eventuálne ovplyvnené poskytnutím štátnej pomoci vo svojich záujmoch, t. j. zvlášť podniky súťažiace s príjemcami tejto štátnej pomoci a profesijné organizácie (rozsudky Súdneho dvora zo 14. novembra 1984, Intermills/Komisia, 323/82, Zb. s. 3809, bod 16, a z 13. decembra 2005, Komisia/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, Zb. s. I-10737, bod 36, rozsudok Air One/Komisia, už citovaný v bode 45 vyššie, bod 36). Judikatúra, ktorá vzišla z už citovaného rozsudku Intermills/Komisia, bola venovaná článku 1 písm. h) nariadenia Rady (ES) č. 659/1999, ktorý uvádza, že pojem zainteresovaná strana znamená „akýkoľvek členský štát a akúkoľvek osobu, podnikateľa alebo združenie podnikateľov, ktorých záujmy možno ovplyvniť poskytnutím pomoci, najmä príjemca pomoci, konkurujúci si podnikatelia a obchodné združenia“.

50 Takto dokonca aj budúci alebo jednoduchý potenciálny konkurent príjemcu ohlásenej pomoci musí byť považovaný za zainteresovanú stranu v zmysle článku 88 ods. 2 ES (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 15. júna 1993, Matra/Komisia, C-225/91, Zb. s. I-3203, bod 19, a rozsudok Air One/Komisia, už citovaný v bode 45 vyššie, bod 39).

51 V prejednávanej veci je žalobkyňa prevádzkovateľkou 39 súkromných nemocničných centier, ktoré sú na celom území Spolkovej republiky Nemecko. Nachádza sa teda v hospodárskej súťaži s niektorými nemocnicami verejného sektora, ktorým je poskytovaná pomoc. Táto okolnosť stačí na potvrdenie existencie konkurenčného vzťahu

medzi žalobkyňou a aspoň niektorými subjektmi, ktorým plynú výhody z ohlásených opatrení preto, aby mohla byť považovaná za zainteresovanú stranu v zmysle článku 88 ods. 2 ES.

52 Je teda prípustné, aby žalobkyňa prostredníctvom žaloby o neplatnosť napadla rozhodnutie Komisie prijaté na základe článku 88 ods. 3 ES s cieľom dosiahnuť dodržiavanie svojich procesných práv, ktoré má ako zainteresovaná strana. Treba sa teda domnievať, že má aktívnu legitimáciu na domáhanie sa toho, aby Súd prvého stupňa skonštatoval prípadnú nečinnosť Komisie, ktorá spočíva v neprijatí takéhoto rozhodnutia.

53 Tento záver nie je spochybnený opačnými tvrdeniami Komisie ani vedľajšieho účastníka konania.

54 Po prvé tvrdenie vedľajšieho účastníka konania, podľa ktorého preukázanie konkurenčného vzťahu vyžaduje, aby žalobkyňa spresnila rôzne druhy kliník, zdravotníckych výkonov, ako aj dotknuté zdravotnícke oblasti a vymedzila predmetné územné oblasti, sa musí zamietnuť. Takéto preukázanie by vyžadovalo založenie vymedzenia presného dotknutého trhu, ako aj zložité zisťovania krížových elasticít medzi službami nemocníc prevádzkovaných žalobkyňou vo vzťahu k službám verejných nemocníc. Uvedené vo veľkom rozsahu presahuje rámec skúmania pojmu zainteresovaná strana tak, ako vyplýva z článku 1 písm. h) nariadenia č. 659/1999, ktorý sa zmieňuje iba o konkurujúcich si podnikoch, ako vykladá tento pojem judikatúra, ktorá odkazuje na podniky, ktorých záujmy sú udelením pomoci prípadne dotknuté.

55 Z rovnakého dôvodu v rozpore s tým, čo tvrdí Komisia, sa nezdá nevyhnutné, aby žalobkyňa preukázala existenciu konkrétneho a priameho konkurenčného vzťahu s každou nemocnicou — príjemkyňou ohlásených pomocí, preto, aby bola považovaná za zainteresovanú stranu v zmysle článku 88 ods. 2 ES. Stačí totiž, ak preukáže existenciu takéhoto konkurenčného vzťahu s príjemcami pomoci.

56 Po druhé s tvrdeniami Komisie a vedľajšieho účastníka konania založenými na skutočnosti, že existuje viac ako 700 verejných nemocníc v Nemecku, sa nemožno stotožniť. Veľký počet príjemcov nemôže ovplyvniť prípustnosť žaloby, keď boli nemeckým verejným nemocniciam skutočne zaplatené údajne protiprávne pomoci a keď nie sú, čo nespochybňuje Komisia, všeobecným programom pomoci.

57 Vzhľadom na predchádzajúce konštatovania druhé tvrdenie Komisie o prípustnosti žaloby sa musí tiež zamietnuť.

O veci samej

Tvrdenia účastníkov konania

58 Žalobkyňa tvrdí, že nečinnosť nastala, keďže Komisia si nesplnila povinnosť konať tak, ako to vyplýva z článku 88 ES, ako aj z článku 10 ods. 1 a z článku 13 ods. 1 nariadenia č. 659/1999.

59 Z týchto ustanovení vyplýva, že Komisia je povinná vykonať náležité a nestranné preskúmanie jej sťažnosti a musí v primeranej lehote prijať rozhodnutie.

60 Žalobkyňa najskôr tým, že pripomína obsah článku 88 ods. 1 a 2 ES, článku 10 ods. 1 a článku 13 ods. 1 nariadenia č. 659/1999, zdôrazňuje povinnosť predbežne preskúmať vnútroštátne opatrenia, ktoré môžu byť protiprávnymi štátnymi pomocami. Táto povinnosť vzniká v čase prijatia ich oznámenia, pokiaľ ide o oznámené opatrenia, a v čase prijatia sťažnosti, pokiaľ ide o opatrenia, ktoré neboli oznámené. Pripomína, že Komisia je povinná vykonať náležité a nestranné preskúmanie sťažnosti v záujme náležitého uplatnenia základných pravidiel Zmluvy týkajúcich sa štátnej pomoci. Cieľom tohto predbežného preskúmania je umožniť Komisii urobiť si prvý názor o čiastočnej alebo úplnej zlučiteľnosti predmetnej pomoci so spoločným trhom, zatiaľ čo formálne zisťovanie pomoci podľa článku 88 ods. 2 ES sa zameriava na úplné skúmanie.

61 Žalobkyňa ďalej uvádza, pokiaľ ide o povinnosť prijať rozhodnutie po predbežnom preskúmaní, že nevydanie rozhodnutia o začatí formálneho zisťovania pomoci na základe článku 4 ods. 4 nariadenia č. 659/1999 je opodstatnené, len ak Komisia mohla nadobudnúť presvedčenie po skončení predbežného preskúmania, že štátne opatrenie nemožno kvalifikovať ako štátnu pomoc, čo by malo byť skonštatované rozhodnutím na základe článku 4 ods. 3 nariadenia č. 659/1999.

62 Nakoniec, pokiaľ ide o lehotu stanovenú Komisii na prijatie rozhodnutia, hoci predbežné preskúmanie neoznámených pomocí začaté na základe sťažností podaných tretími osobami nie je ohraničené kogentnými lehotami, nemožno ho predlžovať donekonečna. Inštitúcia je povinná prijať rozhodnutie v primeranej lehote, pričom

pri rozhodovaní musí posudzovať okolnosti každej veci a najmä súvislosti, za ktorých sa začleňuje do rôznych procesných etáp, ktoré Komisia musí sledovať, zložitosť veci, ako aj jej význam pre zainteresované strany. Keď má význam iba prvé skúmanie zlučiteľnosti pomoci, a nie úplné posúdenie tejto otázky, Komisia by mala prijať rozhodnutie v lehote dvoch mesiacov.

63 Žalobkyňa zdôrazňuje, že skutočnosť, že Komisia podľa jej vedomosti nevykonala znalecké skúmanie ani sa neobrátila so žiadosťou o informácie na nemecké orgány, preukazuje, že ďalšie opatrenia na objasnenie skutkového stavu veci neboli nutné preto, aby rozhodla o dôvodnosti jej sťažnosti.

64 Z judikatúry vyplýva, že lehota desiatich mesiacov, ktorá uplynula medzi podaním pripomienok členského štátu a rozhodnutím o začatí formálneho zisťovania, bola považovaná za primeranú, zatiaľ čo lehota 26 mesiacov bola považovaná za neopodstatnenú, s výnimkou mimoriadnych okolností. Rovnako skutočnosť, že sťažnosť je prvá tohto druhu, neodôvodňuje predbežné preskúmanie v trvaní 19 mesiacov, keď v priebehu konania vzniklo iba niekoľko skutočných ťažkostí. V prejednávanej veci sa však ešte nijaký úkon na účely zistenia skutkových okolností veci nevykonal a skúmanie ohlásených pomocí nepredstavuje žiaden významný právny problém, ktorý by prípadne mohol viesť k začatiu formálneho zisťovania.

65 Navyše žalobkyňa zdôrazňuje, že rýchle prijatie rozhodnutia v jej prípade bolo nevyhnutné. Na jednej strane súčasná situácia zapríčiňuje skreslenia hospodárskej súťaže v sektore nemeckej nemocničnej starostlivosti, ktorá jej spôsobuje škody. Na druhej strane skutočnosť, že Komisia neprerokovala jej sťažnosť, je na ujmu rokovaniam, ktoré vedie s nemeckými verejnými orgánmi, ktorých predmetom je transformácia a prevod verejných nemocníc.

66 Pokiaľ Komisia nepovažovala za nevyhnutné získať objasňujúce informácie o ohlásených pomociach alebo o mimoriadnej zložitosti sťažnosti a so zreteľom na požiadavky žalobkyne, lehota viac ako pätnásť mesiacov, ktorá uplynula medzi podaním sťažnosti 20. januára 2003 a podaním tejto žaloby, nie je primeranou, čo sa týka prvého skúmania týchto pomoci. Žalobkyňa zdôrazňuje, že táto lehota je očividne dlhšia ako lehota dvoch mesiacov, ktorú má Komisia na predbežné preskúmanie ohlásených pomoci a ktorá je o niečo kratšia ako lehota 18 mesiacov, ktorú má v rámci formálneho zisťovania na prijatie konečného rozhodnutia. Domnieva sa, že takáto nečinnosť počas obdobia dlhšieho ako 15 mesiacov predstavuje porušenie povinností, ktoré zaväzujú Komisiu na základe článku 88 ES, ako aj článku 10 ods. 1 a článku 13 ods. 1 nariadenia č. 659/1999.

67 Tento záver nie je vyvrátený tvrdením Komisie, podľa ktorého sťažnosť z 20. januára 2003, keďže neobsahovala dostatočné skutkové okolnosti, nemohla založiť jej povinnosť konať. Naopak, z článku 20 ods. 2 a z článku 10 ods. 1 nariadenia č. 659/1999 vyplýva, že Komisia musí skúmať informácie, ktoré má, a to bezodkladne. Okrem toho v rozpore s názorom Komisie, ktorá má rozsiahle možnosti objasniť skutkový stav veci, sťažovateľkine možnosti sú mimoriadne obmedzené, pokiaľ ide o poskytnutie relevantných informácií. Za týchto okolností sťažnosť v zmysle už citovaného článku 20 ods. 2 má výlučne informatívny charakter a môže byť len podnetom pre Komisiu na začatie vyšetrovania. Žalobkyňa sa domnieva, že informácie obsiahnuté v sťažnosti z 20. januára 2003 a obzvlášť v posudku, ktorý tvorí jej prílohu, boli dostatočné na to, aby Komisia začala vyšetrovanie bezodkladne. Od sťažovateľky možno výlučne vyžadovať, aby obsah uvedených informácií odôvodňoval „vznik pochybnosti“ o tom, že pomoc je v súlade s právom. Informácie uvedené v liste z 24. januára 2004 dopĺňajú alebo aktualizujú informácie uvedené v sťažnosti z 20. januára 2003.

68 Žalobkyňa okrem iného zdôrazňuje, že ani návrh rozhodnutia, ani rozhodnutie 2005/842 nemôžu ukončiť nečinnosť Komisie, keďže prijatie všeobecne záväzného aktu nemôže odôvodniť ani ospravedlniť prerušenie skúmania sťažnosti v oblasti štátnych pomoci.

69 Komisia sa domnieva, že ku dňu uvedenému vo výzve, t. j. 26.januáru 2004, vôbec neporušila požiadavku predbežného preskúmania pomoci v primeranej lehote. Takto žalobkyňa nepreukázala, že Komisia bola povinná k tomuto dňu prijať rozhodnutie, ktorým sa končí jej nečinnosť, čo je jediná právne dôležitá otázka preto, aby sa rozhodlo o údajnej nečinnosti Komisie.

70 Uznáva, že predbežné preskúmanie pomocí, ktoré sú predmetom sťažnosti, sa nemôže predlžovať donekonečna. Lehota dvoch mesiacov stanovená v článku 4 ods. 5 nariadenia č. 659/1999 však nemôže byť zamieňaná s požiadavkou primeranej lehoty, ktorá je uložená Komisii na ukončenie tohto skúmania. Primeraný charakter lehoty sa musí posudzovať vzhľadom na okolnosti každej veci a najmä na jej súvislosti, na rôzne vyžadované štádiá konania, ako aj jej význam pre zainteresované strany.

71 Žalobkyňa podala sťažnosť v čase, keď sa konanie vo veci, o ktorej sa rozhodlo rozsudkom Súdneho dvora z 24. júla 2003, Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, Zb. s. I-7747), blížilo ku koncu. Keďže tento rozsudok je veľmi významný pre posúdenie verejného financovania nemocníc, Komisia očakávala jeho vyhlásenie predtým, než prijme rozhodnutie o sťažnosti žalobkyne v súlade so zásadou správneho úradného postupu. Lehota iba šiestich mesiacov, ktorá uplynula od listu — výzvy žalobkyne do vyhlásenia rozsudku bola príliš krátka na to, aby sa umožnilo prijatie návrhu rozhodnutia, ktoré bolo v stave vypracovávania, alebo na skončenie predbežného preskúmania sťažnosti žalobkyne.

72 Ďalej, ak by aj Komisia vyhovela žiadosti žalobkyne, potom by šesť mesiacov bolo takisto nedostatočných na preskúmanie, hoci stručné, a na rozhodnutie o financovaní viac ako 700 dotknutých nemeckých verejných nemocníc, a to o to viac, že vykonanie opatrení na objasnenie skutkového stavu veci bolo pre právne posúdenie sťažnosti nevyhnutné.

73 Komisia pripomína judikatúru, podľa ktorej Súd prvého stupňa považoval potrebné obdobie desiatich mesiacov za primeranú lehotu, zatiaľ čo vyhovel žalobám na nečinnosť, keď medzi podaním sťažnosti a listom — výzvou uplynuli obdobia dlhšie ako dva roky, to znamená časové obdobie štyrikrát dlhšie ako obdobie v prejednávanej veci.

74 Okrem toho Komisia tvrdí, že konala dostatočne. Prijatie a uverejnenie jej návrhu rozhodnutia, ktorý sa týka uplatnenia článku 86 ods. 3 ES, je porovnateľné so začatím formálneho zisťovania ustanoveného článkom 88 ods. 2 ES. Za každého predpokladu prijatím rozhodnutia 2005/842 z 28. novembra 2005 sa skončila jej nečinnosť a stala sa zbytočnou akákoľvek individuálna kontrola financovania každej verejnej nemocnice Komisiou. Netreba teda viac rozhodnúť o žalobe.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

75 Na úvod treba zamietnuť tvrdenia Komisie, podľa ktorých prijala rozhodnutie o sťažnosti tým, že prijala návrh rozhodnutia, potom rozhodnutie 2005/842, takže nie je už potrebné rozhodnúť o žalobe na nečinnosť.

76 Bezpochyby toto rozhodnutie uvádza kritériá, ktoré umožňujú posúdiť, či štátne financovanie, ktoré kritizuje žalobkyňa, je v súlade s právom. Takto sú zlučiteľnosť so spoločným trhom a výnimka ohlásenia náhrad podľa článku 4 smernice 2005/842 podmienené existenciou oficiálneho aktu, ktorý spresňuje charakter, význam a trvanie uložených záväzkov služby vo verejnom záujme, ako aj označenie dotknutých podnikov. Na základe článku 5 uvedeného rozhodnutia náhrady, ktoré zahŕňajú akúkoľvek výhodu priznanú štátom v akejkoľvek forme, nesmú byť

vyššie, ako je nevyhnutné na pokrytie nákladov vzniknutých pri plnení záväzkov služby vo verejnom záujme, so zohľadnením relevantných príjmov a primeraného zisku. Okrem toho z jeho článku 6 vyplýva, že členské štáty žiadajú od príslušných podnikov vrátenie každej prípadnej nadmernej náhrady. Z toho možno vyvodiť, že náhrada strát, ktoré nie sú protiplnením povinností služby vo verejnom záujme, je zakázaná a že predmetné sumy musia byť vymáhané štátom naspäť.

77 Stanovenie abstraktných kritérií vo všeobecne záväznom rozhodnutí však nemôže byť samo osebe prijatím rozhodnutia Komisiou o osobitnej sťažnosti, akou je sťažnosť žalobkyne. Tieto kritériá totiž iba zakladajú informácie, ktoré treba zohľadniť na účely posúdenia zlučiteľnosti financovania porovnateľného s tým, ktoré kritizuje žalobkyňa, s právom Spoločenstva. Iba ich konkrétne uplatňovanie Komisiou na situácie, ktoré ohlásila žalobkyňa, môže jasne vyjadriť vôľu inštitúcie voči jej žiadosti, čiže byť prijatím rozhodnutia v zmysle článku 232 druhého odseku ES.

78 Tento záver sa natíska ešte viac vzhľadom na návrh rozhodnutia. Skutočnosť, že dotknutá strana — ktorou je žalobkyňa — mala príležitosť sa vyjadriť k jeho obsahu, neumožňuje pripodobniť ho začatiu formálneho zisťovania podľa článku 88 ods. 2 ES. Toto poradenstvo iba umožnilo žalobkyni vyjadriť svoje hľadisko k obsahu všeobecného rozhodnutia, a nie uviesť svoje tvrdenia o súlade ohlásených opatrení s právom, tak ako by mala právo urobiť v súlade s článkom 20 ods. 1 nariadenia č. 659/1999, ak by Komisia rozhodla o začatí formálneho zisťovania podľa článku 88 ods. 2 ES.

79 Z predchádzajúceho vyplýva, že v čase podania výzvy na konanie v súlade s článkom 232 ES Komisia neprijala rozhodnutie o sťažnosti.

80 Keďže nečinnosť vznikla v dôsledku toho, že inštitúcia v rozpore s právom Spoločenstva nekonala, je dôležité overiť, či v čase, keď bola Komisii doručená výzva, teda 26. januára 2004, mala Komisia povinnosť konať (rozsudky Súdu prvého stupňa z 15. septembra 1998, Gestevisión Telecinco/Komisia, T-95/96, Zb. s. II-3407, bod 71, a Air One/Komisia, už citovaný v bode 45 vyššie, bod 60).

81 V rozsahu, v akom má Komisia výlučnú právomoc posúdiť zlučiteľnosť štátnej pomoci so spoločným trhom, je povinná v záujme náležitého uplatnenia základných pravidiel Zmluvy týkajúcich sa štátnej pomoci vykonať náležité a nestranné preskúmanie sťažnosti, ktorá konštatuje existenciu štátnej pomoci nezlučiteľnej so spoločným trhom (rozsudok Air One/Komisia, už citovaný v bode 45 vyššie, bod 61). Z toho vyplýva, že Komisia nemôže donekonečna predlžovať predbežné preskúmanie štátnych opatrení, ktoré sú predmetom sťažnosti. Primeranosť dĺžky skúmania sťažnosti sa musí posúdiť v závislosti od okolností každého prípadu a najmä od jeho kontextu, rôznych procesných štádií, ktoré musí Komisia vykonať, a od zložitosti prípadu (rozsudok Gestevisión Telecinco/Komisia, už citovaný v bode 80, bod 75).

82 Sťažnosť žalobkyne bola Komisii doručená 20. januára 2003 a výzvu žalobkyne Komisia dostala 26. januára 2004.

83 Zo spisového materiálu vyplýva, že Komisia prijala sťažnosť žalobkyne bez toho, aby ju požiadala o dodatočné informácie alebo aby vysvetlila dôvody, pre ktoré nedokázala prešetriť predmet sťažnosti. Treba sa teda domnievať, že lehota, v rámci ktorej Komisia musí skončiť predbežné preskúmanie sporných financovaní, začala plynúť odo dňa prijatia sťažnosti.

84 Takto v čase, keď bola Komisia vyzvaná v súlade s článkom 232 druhým odsekom ES, predbežné preskúmanie sťažnosti trvalo viac ako 12 mesiacov.

85 Súd už rozhodol, že obdobie približne 6 mesiacov na vybavenie úradnej veci, ktorá bola do určitej miery zložitá a ktorá sa týkala viacerých talianskych letísk, neprekročilo hranice primeranej lehoty (rozsudok Air One/Commission, už citovaný v bode 45 vyššie, body 62 až 67). Naopak, v bode 80 rozsudku Gestevisión Telecinco/Komisia, už citovanom v bode 80 vyššie, obdobia, počas ktorých boli vybavené sťažnosti a ktoré trvali 47 mesiacov v prípade prvej sťažnosti a 26 mesiacov v prípade druhej sťažnosti, považoval Súd prvého stupňa za prekračujúce hranice toho, čo je primerané.

86 Keďže lehoty stanovené nariadením č. 659/1999 pre oznámené pomoci nie sú uplatniteľné na neoznámené pomoci, tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého by Komisia v zásade mala prijať takéto rozhodnutie v lehote dvoch mesiacov, sa musí zamietnuť.

87 V čase podania sťažnosti konanie vo veci, o ktorej sa rozhodlo rozsudkom Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, už citovaným v bode 71 vyššie, sa ešte neskončilo. Vzhľadom na význam tejto veci pre posúdenie verejného financovania kritizovaného žalobkyňou je v súlade s právom, aby Komisia mohla odložiť skúmanie skutkových otázok vyplývajúcich zo sťažnosti až dovtedy, kým nebude objasnený právny rámec, vo vzťahu ku ktorému sa musí preskúmať sťažnosť.

88 Príprava všeobecného rozhodnutia o štátnych pomociach vo forme náhrad za služby vo verejnom záujme udeľovaných niektorým podnikom povereným poskytovaním služieb všeobecného hospodárskeho záujmu bezpochyby nezbavuje Komisiu povinnosti individuálne preskúmať sťažnosť žalobkyne.

89 Medzi vyhlásením rozsudku Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, už citovanom v bode 71 vyššie, a výzvou uplynul časový úsek 6 mesiacov. Vec je však nepochybne zložitá. Sťažnosť je zacielená na všetky nemocnice verejného sektora v Nemecku, ktorých počet je viac ako 700, bez toho, aby ich individuálne identifikovala, a kritizuje ako náhradu prípadných prevádzkových strát nemocníc verejnými organizáciami, ktoré poskytujú záruku, bez toho, aby spresnila, akú pomoc získala každá nemocnica.

90 Vzhľadom na zložitosť veci táto lehota bola za akéhokoľvek predpokladu príliš krátka na to, aby Komisia mohla skončiť predbežné preskúmanie zlučiteľnosti financovaní ohlásených žalobkyňou.

91 V dôsledku toho treba určiť, že ku dňu výzvy dĺžka obdobia skúmania sťažnosti neprekročila hranice toho, čo je primerané.

92 Preto sa musí žaloba zamietnuť.

O trovách

93 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobkyňa nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania v súlade s návrhmi Komisie.

94 Podľa článku 87 ods. 4 prvého pododseku rokovacieho poriadku členské štáty, ktoré vstúpili do konania, znášajú svoje trovy konania. Z toho vyplýva, že Spolková republika Nemecko a Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska znášajú vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (štvrtá komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. Žaloba sa zamieta.

2. Asklepios Kliniken GmbH znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania Komisie.

3. Spolková republika Nemecko a Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska znášajú svoje vlastné trovy konania.

Legal Wiszniewska-Białecka Moavero Milanesi

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 11. júla 2007.

Tajomník Predseda komory

E. Coulon H. Legal